Выходить у Львовѣ що два (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмінїстрація и Експедиція подъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францїсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованї.

Рекламацїи неопечатанї вôльнї вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адмінїстрацїи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостввахъ на провінцїи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 160. Пятниця 19 (31) Липня 1891. Рôкъ I.

Задача и значѣнє подорожи французскои ескадры.

Не о самôмъ политичнôмъ значѣню подорожи французскои ескадры хочемо тутъ говорити. Политичне значѣнє тои подорожи не може прецѣ мати нѣчого иншого якъ лишь чисту манїфестацію дружбы мѣжь Францією а Россією. Коли мае дѣйстно прийти до якого формального союза мѣжь Францією а Россією, о чѣмъ самі Французы а зъ ними и цѣлый свѣтъ сумнѣває ся, то его не буде чей заключати адмірал Жерве; до того булибъ покликанї иншї чинники.

Подорожь французскои ескадры на Балтійске море мала зовсѣмъ иншу, въ декотрыхъ взглядахъ важнѣйшу задачу, котра не дасть ся перевести лишь самымъ почеркомъ пера. Нинѣ вже нѣхто о тôмъ не сумнѣвае ся, що подорожь та мала значѣнє стратегічне. Впрочôмъ мусѣло то кождому впасти въ очи, що въ послѣднихъ часахъ стали фльоты поодинокихъ приморскихъ державъ европейскихъ чогось дуже розъѣзджати по моряхъ. Фльота англійска крутила ся и крутить ся все ще по водахъ середземного моря; она гостила въ австрійскихъ и италїяньскихъ портахъ, крутилась коло Греціи а въ послѣднихъ часахъ кôльканацять англійскихъ кораблѣвъ военныхъ стояло въ заливѣ Безика пôдъ самымъ входомъ до Дарданеллѣвъ. Такъ само нѣмецка ескадра ѣздила до Англіи и Австріи а австрійска до Нѣмеччины. Не дасть ся заперечити, що подорожи сихъ фльотъ були зовсѣмъ аналогічнї до тыхъ вправъ военныхъ, якї вôдбувають сухопутнї арміи дотычныхъ державъ. Нѣчо отже дивного, що и фльота французска мусѣла разъ зважити ся вызондувати тї воды, на котрыхъ въ данôмъ случаю прийшлось бы ѣй сповняти свою задачу въ спôльцѣ зъ дружною ѣй фльотою россійскою.

Требажь мати на оцѣ, о що бы властиво ходило французскôй фльотѣ въ евентуальнôй войнѣ на Балтійскôмъ моры. Колибъ французска фльота мала разомъ зъ россійскою выступити на Балтійскôмъ моры, то ходило бы передовсѣмъ о то, щобы она могла туды достати ся. Ѣй треба вже завчасу вынайти собѣ туды догôдну дорогу. Колижь кинемо окомъ на карту въ то мѣсце, де даньскій пôвостровъ замыкае приступъ зъ моря Нѣмецкого до Балтійского, то бачимо, що тутъ суть три вузкі проливы, котрыми кораблѣ можуть доставати ся зъ одного моря на друге. Насампередъ межи даньскимъ пôвостровомъ а островомъ Фіненъ есть т. зв. Малый Белтъ; за симъ слѣдуе широка смуга воды великій Белтъ, за нымъ островъ Зеляндъ, на котрôмъ есть столиця Даніи, мѣсто Копенгага, а наконець межи симъ островомъ а Швецією есть третій вузкій проливъ званый Зундъ. Для великихъ кораблѣвъ найлѣпша ще дорога черезъ великій Белтъ, бо въ малôмъ Белтѣ и въ Зундѣ есть вода замѣлка а крôмъ того въ Зундѣ бувають ще часто и бурѣ. Французска ескадра мала отже за задачу выпробовати, котрою дорогою найлѣпше бы плысти военнымъ кораблямъ и чи на случай потребы можна бы достати ся черезъ Зундъ до Балтійского моря, бо великій Белтъ замыкае вôдъ полудневого заходу сильна нѣмецка крѣпость Кіль. Коли отже французска ескадра плыла до Кронштадту, пустилась була черезъ Зундъ и заплыла ажъ до Копенгаги. Колижь опôсля хотѣла плысти дальше тою самою дорогою до Штокгольму, показало ся, що то не такъ легко; вода тамъ замѣлка на великі панцирнї кораблѣ французскі; ескадра мусѣла отже вертати назадъ на пôвнôчь, обплывати островъ и плысти дальше черезъ великій Белтъ. Фактъ сей зробивъ въ Франціи досыть прикре враженє и ось якъ теперь вôдзывають ся французскі газеты:

„Подорожь французскои ескадры дала иншій поглядъ на стратегічне значѣнє даньскои столицѣ. Доси думано загально, що Копенгага есть важною точкою стратегічною, бо лежить на дорозѣ зъ Пôвнôчного моря до Балтійского и панує надъ Зундомъ. Французска ескадра переконала ся теперь, що вода въ Зундѣ есть замѣлка для французскихъ кораблѣвъ панцирныхъ. Пустившись зъ Копенгаги въ дорогу до Штокгольму, мусѣла она назадъ вертати и плынути черезъ великій Белтъ и каналъ Лянгеляндскій. Лишь оденъ пароходъ авізовый и кôлька лодей торпедовыхъ змогло переплысти черезъ Зундъ. Опираючись на сѣмъ доевѣдѣ можна приняти, що не Зундъ, а великій Белтъ можуть бути операційною дорогою для фльотъ и що Копенгага не може служити за пôдставу операційну на Балтійскôмъ мори. Зваживши, що дорога черезъ вел. Белтъ веде попри нѣмецку крѣпость Кіль и стоячу тамъ фльоту нѣмецку; зваживши, що фльота, котра хотѣла бы черезъ Белтъ и каналъ лянгеляндскій достати ся на море Балтійске, мусѣла бы половину своеи силы уставити понизше сего каналу и що сила та станула бы тогды противъ цѣлои силы нѣмецкои фльоты; зваживши на конець, що фльота нѣмецка вже въ Белтѣ старалась бы ставити опôръ ворожôй фльотѣ: прийде ся до переконаня, що жадна держава не може и думати о высланю своеи фльоты на море Балтійске, доки не запанує надъ заливомъ и крѣпостію кільскою".

Ото результатъ задачѣ французскои ескадры, яку мала она сповнити въ своѣй подо-

---

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВѢСТЬ

ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше).

Середъ нôчнои тишины и темноты вôдозвавъ ся старый хлопъ глухо, страшно, але спокôйно:

— Дѣвчино! Вже тобѣ зъ голоду довше не млѣти. Чей не пôдешь пôдъ людскі пороги хлѣба просити, чей не будешь на дворѣ спати? Люде тебе опустили, Богъ тебе опустивъ, доля пропала, то нехай хочь смерть тебе пригулить. Вода глубока есть, мучитись не будешь.

Въ темнотѣ не могла его видѣти, хочь очи еи широко отворились зъ ляку.

— Втоплю я тебе, небого, и самъ утоплю ся, — говоривъ дальше. — Нема для насъ спасеня, нема милосердя надъ нами. Вже завтра не схоче ся тобѣ ѣсти, завтра буде тобѣ лѣпше, якъ нинѣ....

Нѣ! Она не хотѣла вмирати. Она мала вôсѣмнайцять лѣтъ, любила житє и лякалась смерти, якъ всѣ молодї. Вся еи душа стряслась на думку, що завтра буде вже топельницею, пôде въ якусь темноту, буде лежати въ водѣ середъ рыбъ и гадинъ, на болотнистôмъ днѣ. За нѣщо въ свѣтѣ! Невымовна вôдраза и страхъ огорнули еи въ тôй хвили, а рôдный отець, що говоривъ такъ въ темнотѣ, здававъ ся ѣй якимсь злымъ духомъ.

За тôй часъ тримавъ вôнъ еи обома руками за худї рамена и говоривъ дальше такъ само страшно спокôйно:

— Кричи-не кричи, нѣхто тебе не почує. Тручу тебе лишь, и всьо два отченашѣ не потреває.

— Не хочу, батеньку, не хочу! — кричала Марися. — Чи вы Бога не боите ся? Що я вамъ зробила? Та-жь я не нарѣкала на свою недолю, та-жь я зъ вами терпѣла голодъ и холодъ.... Батеньку!

Вôддыхъ его стававъ скоршій, руки затиснулись, якъ клѣщѣ, а она просилась въ щоразъ бôльшôй розпуцѣ.

— Змилуйтесь! змилуйтесь! та-жь я ваша дитина! Я бѣдна, хора: мене и такъ довго на свѣтѣ не буде. Менѣ жаль! Бою ся!

Такъ плакала, чѣпала ся его сукманы и уста тулила зъ просьбою до тыхъ рукъ, що пхали еи въ пропасть. Але здавалось, що се додае ще єму охоты. Спокôй его перейшовъ въ божевôльность, зачавъ сапѣти и храпѣти. Часами було мѣжь ними тихо, а хтобы столвъ надъ берегомъ, чувъ бы лише голоснї вôддыхи, сѣпанє и скрипъ дощокъ. Нôчь була пôзна, темна, а на помôчь нѣхто не мôгъ прийти, бо то бувъ самъ край пристани, на котрôмъ и въ день крôмъ робôтниковъ не бувавъ нѣхто.

— Змилуйтесь! змилуйтесь! — кричала проймаючо дѣвчина.

Въ тôй хвили одною рукою потягнувъ еи сильно на самъ берегъ руштованя, другою почавъ бити въ голову, щобы заглушити еи крики. Але и такъ тыхъ крикôвъ нѣхто не почувъ; лишь якійсь песъ вивъ въ дали.

Дѣвчина почула, що слабне. Вкôнци ногами повисла вже надъ водою и лише руками держала ся ще батька; а й тї вже ѣй омлѣвали. Крикъ о ратунокъ стававъ щоразъ тихшій, вкôнци руки урвали кусень сукманы и Марися почула, що летить въ пропасть.

И справдѣ злетѣла она зъ плятформы, але по дорозѣ вчепила ся бальковъ и зависла надъ водою. Хлопъ нахиливъ ся — и страшно сказати — почавъ вôдчѣпляти еи руку.

Рôй гадокъ, неначе рôй наполоханыхъ птиць, перелѣтавъ черезъ еи голову въ видѣ образôвъ и блискавиць: Липинцѣ, керниця зъ журавлемъ, выѣздъ, корабель, буря, літанія, ново-йорска нужда; вкôнци що то зъ нею дѣе ся? Видить якійсь величезный корабель зъ пôднесенымъ передомъ, на нѣмъ товпу народу, а зъ тои товпы двѣ руки простягають ся до неи. Боже! то Ивась тамъ стоить, Ивась вы-

рожи до Кронштадту. Про політичне значѣнє сеи подорожи, пишуть зъ Парижа до *Pol. Cor.* такъ: Всѣ мусять признати, що приняте, яке зробили французкôи ескадрѣ въ Кронштадѣ, зъ однои стороны людяôсть, зъ другои власти, було незвычайне. Заходить лишь пытанє, яку політичну вагу до того привязувати належить? Отже въ першôй лініи булобы зовсѣмъ хибно, заключати зъ сердечного повитаня взаимного Французôвъ и Россіянъ въ Кронштадѣ на формальный союзъ мѣжь сими обома державами. Але також бы було бы невôдповѣдно, добачати въ кронштадскихъ подѣяхъ лишь переминаючи̂ заявы чувства безъ політичнои основы. Въ тыхъ подѣяхъ вôдбиваєсь радше теперѣшна ситуація межинародна. Управляючи̂ круги въ Россіи и Франціи мають вôдъ многихъ лѣтъ те сильне пересвѣдченя, що для удержаня европейскои рôвноваги потреба якоись противваги союзови середныхъ державъ Европы. А що интересы Франція и Россіи нѣгде не суперечать собѣ остро, тожь не було и нѣякихъ надзвычайныхъ трудностей при згодѣ обохъ державъ що до напряму спôльнои політики для удержаня мира. Малѝ рôжницѣ въ поглядахъ, котрѝ то тутъ то тамъ показують ся, не выкличуть глубшои незгоды мѣжь Парижомъ а Петербургомъ, бо такъ у Франціи якъ и въ Россіи добре знають, що другорядни̂ интересы нѣчого не значать супротивъ европейского уґрупованя державъ. Одною зъ такихъ илюстрацій було заховуванє ся Россіи въ справѣ Вефтлеємскôй. Безперечно, що мѣжь републикою французкою а Россією есть якійсь рôдъ ривалізаціи щодо впливу въ святыхъ мѣсцяхъ, але въ теперѣшныхъ обставинахъ, де высші̂ взгляды наказують обомъ державамъ держатись рука объ руку, мусять того рода интересы уступити на друге мѣсце и рôжницѣ въ тôмъ напрямѣ не выкличуть певно анѣ роздвоєня, анѣ навѣть поважного непорозумѣня. Формального союза француско-россійского нема, але мѣжь сими обома державами истнуе згода, котра хочь не есть докладно означена и записана, то все таки мусить уважатись за дѣйстный чинникъ въ европейскôй політицѣ".

Справоздане инспектора промыслового.

(Дальше.)

Нещасливыхъ выпадкôвъ въ промысловыхъ передприємствахъ було въ протягу 1890 р. ажь 387, зъ тыхъ 202 тяжкихъ, 27 смертельныхъ. Найбôльше, бо 143, а зъ тыхъ 3 смертельни̂, — було тыхъ выпадкôвъ въ тартакахъ, черезъ те що, якъ думає п. инспекторъ, не заведено ще доси при двиганю и вінdованю кльоцôвъ пôдъ пилу приладôвъ механічныхъ. Въ промыслѣ металѣвъ було 71 выпадкôвъ, зъ тыхъ 2 смертельни̂, и тутъ найбôльше черезъ занедбанє забезпеченя колѣсъ и пальцôвъ машиновыхъ. Въ промыслѣ живности було 48 выпадкôвъ, зъ тыхъ 7 смертельныхъ, всѣ майже черезъ попаренє, черезъ незабезпеченє начинь зъ кипятками плынôвъ. Въ промыслѣ хемічнôмъ 30 выпадкôвъ, два смертельни̂, въ фабрикахъ петролеумъ 7 тяжкихъ попарень, въ промыслѣ будôвлянôмъ 42, мѣжь ними 4 смертельни̂, въ фабрицѣ содовои воды стративъ одинъ чоловѣкъ житє черезъ пукненє начиня. Законъ о забезпечуваню робôтникôвъ на выпадокъ калѣцтва выконують передпріємцѣ, зъ малыми вымками, платячи не лишь припадаючу на нихъ належитôсть, але и 10% квоты, припадаючои на робôтникôвъ. Однакъ одни̂ и други̂ жалують ся на зволѣканє выплаты належитости зъ асекураційныхъ касъ, чому впрочѣмъ не винно асекураційне товариство. Дальше каже п. инспекторъ, що добре було бы притягнути до примусовои асекураціи и тѝ заведеня, котрѝ по мысли закона уважають ся дрôбными пôдприємствами промысловыми якъ: камѣнярство, чищенє каналôвъ, кузницѣ, слюсарски̂ варстаты, менші̂ броварѣ, друкарнѣ, заведеня выробу воды содовои и ин., бо въ нихъ лучає ся такожь богато нещасливыхъ выпадкôвъ.

Дуже лихо иде справа убезпеченя робôтникôвъ на выпадокъ недуги. Бôльша часть того рода касъ повѣтовыхъ животѣє лише на папери, а въ дѣйстности еи нема, або не веде ся въ такій способъ, щобы робôтникъ, вразѣ недуги, бувъ певный помочи. Неразъ бувають пôдприємства вôддалени̂ о кôлька миль вôдъ касы для хорыхъ и минє кôлька днѣвъ нѣмъ каса дôстане повѣдомленє о занедужаню робôтника, а вôдтакъ зновъ кôлька днѣвъ закимъ хорого вôдвѣдає лѣкарь. Касы нѣмають жаднои ексекутивы взглядомъ своихъ членôвъ, членôвъ буває мало, платять не точно, тому касы не могуть належно розвивати ся.

Въ дрôбнôмъ промыслѣ майже нема жадныхъ касъ, лишь послѣдными часами у Львовѣ цехи ковалѣвъ, слюсарѣвъ, коновалôвъ та колодѣвъ уладили касы выключно для хорыхъ термінаторôвъ.

Найбôльше затруднюють мужчинъ, робôтницѣ—жѣнки мають дуже пôдрядни̂ зарôбки. Молодѣжь робôтницка затруднюєсь лише въ дрôбнôмъ промыслѣ. Надъ часомъ робочимъ контроля дуже тяжка, особливо въ вôддаленыхъ вôдъ ока промысловыхъ властей мѣсцяхъ.

Вôдъ самыхъ робôтникôвъ тяжко щось рѣшучого довѣдатись, особливожь вôдъ тыхъ, що роблять вôдъ штуки, бо тѝ дуже лихо настроєни̂ для нормального часу роботы.

Найгôрші̂ вôдносины вôдъ взглядомъ занятя робôтникôвъ бувають въ промыслѣ дрôбнôмъ, де на приписы о выпочинкахъ и затрудненю молодыхъ робôтникôвъ въ ночи, зôвсѣмъ не уважають, особливо у шевцѣвъ, кравцѣвъ и тыхъ пôдприємствахъ, де робôтники роблять на штуки. Тамъ термінаторы звычайно мають тôлько вôддыху, що часу на снѣданє, обѣдъ и вечерю, а вже найгôрше дѣє ся тымъ молодымъ термінаторамъ, що мешкають у майстрôвъ и суть у нихъ на цѣлковитôмъ удержаню, бо тѝ мусять сповняти найнизші̂ послуги и уживають ихъ до дрôбныхъ направокъ. Въ бôльшихъ заведеняхъ провадять списы робôтникôвъ, однакъ подекуды переглядъ бувъ недокладный, а въ дрôбнôмъ промыслѣ не провадять нѣ спису робôтникôвъ анѣ евіденціи робôтничои молодѣжи. Въ тôй справѣ зробивъ п. инспекторъ въ протягу року 60 донесень. Робôтничі̂ реґуляміны починають що разъ частѣйше заводити, декуды ще ихъ нема, а декуды не хотять пôдприємцѣ вывѣшувати ихъ на выдимôмъ мѣсци. Цѣкаве, що — якъ подає п. инспекторъ — мимо всякихъ змагань, урґенсôвъ, донесень и т. д. не мôгъ допровадити до того, щобы у львôвскихъ броварахъ вывѣсили робôтничі̂ реґуляміны. Въ протягу 1890 р. опініювавъ 97 реґуляміновъ а задля браку ихъ зробивъ 51 донесень. Такъ само дѣє ся и зъ робôтничими книжками и рѣдко якій молоденькій робôтникъ має книжку.

Вôдносины зарôбни̂ тыхъ робôтникôвъ не поправились; зъ вымкою промыслу ткацкого въ жаднôмъ иншôмъ недобились пôдвысшеня платъ, хочь напр. львôвски̂ коминарѣ и столярѣ навѣть стрейкували — та все надаремно.

Оговорюючи справу выплаты зарôбного жалуєсь п. инспекторъ, що въ деякихъ пôдприємствахъ дôстають робôтники зарôбне ажь що 14 днѣвъ, иnодѣ що мѣсяць, а се вôдбиваєсь шкôдливо на робôтникахъ, бо мусять брати залички, або затягати довги, переважно лихварски̂. Взагалѣ, каже п. инспекторъ, квестія платнѣ, є одною зъ найдразливѣйшихъ въ Галичинѣ, и домагає ся конечнои змѣны на лѣпше.

(Дальше буде.)

Переглядъ політичный.

„Vaterland" заперечує вѣсть, мовъ бы то декотрѝ послы консервативни̂ намѣряли выступити зъ клюбу Гогенварта и хотѣли получити ся зъ антісемітами та утворити окремый клюбъ пôдъ проводомъ кн. Ліхтенштайна.

Одна зъ мадярскихъ ґазетъ подає вѣсть, що угорскій міністеръ гонведôвъ Феєрварій

тягає руки, а надъ кораблемъ и надъ Ивасемъ Мати Божа усмѣхає ся; довкола неи такъ ясно! Таке побачивши, розпыхає дѣвчина людей: „Мати Божа! Ивасю! Ивасю!" Єще хвиля.... Послѣдный разъ взносить очи до батька:

— Тату, тамъ мати Божа, тамъ мати Божа!

За хвилинку тѝ самѝ руки, що стручали въ воду, хопили теперь еи омлѣваючи̂ руки и зъ якоюсь нелюдскою силою потягнули въ гору. Вже знову чує она пôдъ ногою дошку руштованя, знову обнимають еи руки, але руки батька, не ката. Голова єѣ опала на груди батька, зôмлѣла,

Прийшовши до себе, спостерегла, що лежить спокôйно коло батька, але хочь було темно, таки побачила, що батько лежить хрестомъ, а глухе, жалôбне хлипанє трясе нимъ и розрывае єму груди.

— Марисю, — обôзвавъ ся въ кôнци голосомъ, перерыванымъ вôдъ хлипаня — прости менѣ, дитино.

Дѣвчина пошукала на-потемки єго рукъ, притулила до нихъ свои бѣдни̂ уста и вышептала:

— Тату! Най вамъ такъ Христосъ простить, якъ я вамъ прощаю....

Зъ блѣдои ясности, що вôдъ якогось часу виднѣла на виднокрузѣ, выйшовъ великій, погôдный, повный мѣсяць и знову стало ся щось дивне. Ото Марися побачила, що вôдъ мѣсяця вôдрывають ся цѣлѝ роѣ малыхъ ангеликôвъ, неначе золотыхъ пчôлокъ и спливають по лучахъ мѣсячныхъ ажь до неи, шелестять крилцями, крутять ся, вють ся и спѣвають дитинными голосами:

— Дѣвчино втомлена, миръ тобѣ! Птичко маленька, миръ тобѣ! Цвѣтку польный, терпеливый и тихій, миръ тобѣ!

Такъ спѣваючи, маяли надъ нею бѣлыми леліями, та звонили срѣбными дзвôночками:

— Спи, дѣвчино! Спи дѣвчино, спи!

И такъ якось добре ѣй зробилось, и ясно и спокôйно, що справдѣ заснула.

Минала нôчь, а она почала блѣднути. Свитало. Воды побѣлѣли. Щоглы и комины почали выхиляти ся зъ тѣни и мовъ бы зближати ся. Лавро клячавъ вже схиленый надъ Марисею.

Думавъ, що померла. Струнка еи стать лежала и не рушала ся. Очи мала замкнени̂, лице блѣде зъ синимъ вôдтѣнкомъ, спокôйне и завмерле. Даремно трясе еи старый за рамя; анѣ не ворухнулась, анѣ очей не отворила. Лаврови здавалось, що и вôнъ хиба вмирає, але якъ приложивъ руку до еи усть, почувъ, що вôддыхає. Серце въ нѣй било, хочь и слабо. Лавро думавъ, що помре донька леда хвиля. Якъ зъ туману ранѣшного выйде день погôдный, якъ сонце огрѣє еи, то збудить ся; инакше нѣ.

Мевы зачали кружити надъ нею, мовъ журились еи недолею, декотрѝ сѣдали на поблизькихъ стовпахъ. Ранѣшна мрака розступала ся помалу за подувомъ захôдного вѣтру; подувъ бувъ весняный, теплый, солодкій.

Потôмъ зôйшло сонце. Лучѣ єго впали вперѣдъ на верхи руштованя, потôмъ сходили щоразъ нижше, ажь кинули свое золоте свѣтло на мертве лице Марисѣ. Здавалось, що цѣлували еи, пестили та голубили. Въ тôмъ блеску и въ вѣнку ясного волося, розвязаного вôдъ нôчнои борбы и вохкости, було то лице попросту ангельске; бо Марися справдѣ за свою муку и недолю була вже майже ангеломъ.

Чудовый, рожевый день встававъ зъ воды, сонце грѣло щоразъ сильнѣйше, вѣтеръ хухавъ милосерно на дѣвчину, мевы крутили ся вѣнкомъ и кричали, мовъ бы хотѣли еи розбудити. Лавро знявъ зъ себе сукману, прикрывъ еи ноги и надѣя почала вступати въ єго серце.

Синій вôдтѣнокъ почавъ помалу зникати зъ еи лиця, оно легко зарумянилось; дѣвчина усмѣхнулась разъ и въ-друге и вкôнци отворила очи.

(Дальше буде.)

думає подати ся до дімісіи и обняти становище команданта корпуса. Причиною того має бути звѣстна справа посла Уґрона зъ офіциромъ Узелячомъ и фактъ, що палата пословъ заявила, що Уґронъ не обовязаный поєдинкувати ся зъ офіциромъ за то, що во̂нъ сказавъ въ палатѣ посло̂въ. Здаєсь однакожь що вѣсть та єсть передчасна

Въ Травнѣ померъ Архікн. Фердинандъ Сальваторъ, сынъ Архікн. Кароля Сальватора и Маріи Иммакуляты, родившій ся въ Баденѣ 2 червня 1888 р.

Въ англійско̂й палатѣ посло̂въ заявивъ міністеръ маринарки льордъ Гамільтонъ, що намѣрена гостина французскои ескадры въ Порсмесъ выйшла зъ доброи охоты самыхъ Французо̂въ. Причиною того бувъ певно милый споминъ гостины англійскои фльоты въ Тульонѣ. Приготовленя до принятя пороблено во̂дповѣдно до межинародноИ чемности и до угощеня англійскои фльоты въ Франціи.

Говорено загально, що сербскій король Александеръ стрѣтить ся въ Россіи зъ своєю Матерію королевою Наталією. „Гражданинъ“ доносивъ навѣть о то̂мъ яко о певно̂й рѣчи. Припускано, що стрѣча наступить въ Москвѣ. Видко однакожь, що до того не прийшло и не прийде, коли „Петерб. Вѣдом.“ такъ пишуть: Правительство россійске не ставило нѣякихъ трудностей Рістичеви въ справѣ єго зобовязаня супротивъ кор. Милана що до матери короля. Враженя короля булибъ сталисъ ще сильнѣйши̂, колибъ во̂нъ бувъ въ Россіи стрѣтивъ ся зъ своєю матерію. Колижь то не стало ся, то приняте єго повинно бути тымъ сердечнѣйше, щобы во̂нъ руководивъ ся въ Ишлю тыми враженями, яки̂ вынесе зъ Россіи.

По̂сля аґентіи Гаваса выславъ царь слѣдуючу телеґраму до президента Карнота: „Гостина свѣтлои ескадры французскои въ Кронштадтѣ єсть знову новымъ доказомъ глубокои симпатіи яка сполучає Францію зъ Россією. Уважаю обовязкомъ мого серця заявити Вамъ моє глубоке вдоволене. Дякую за сердечну приятно̂сть, яку чувствую принимаючи хоробрыхъ моряко̂въ французскихъ. — Александеръ.“

Президентъ Карно во̂дповѣвъ телеґрафічно: „Чувства яки̂ В. Вел. зволили высказати при наго̂дѣ гостины нашои ескадры, тронули мене глубоко. Наши̂ хоробри̂ моряки не забудуть того свѣтлого принятя яке имъ до̂стало ся въ участи. Дякую В. Вел. за то; я щасливый, що можу въ то̂мъ видѣти свѣтлый доказъ глубокои симпатіи яка сполучає Россію зъ Францією.

Лондоньскій *Standard* доносить зъ Атенъ, що во̂дносины на Кретѣ слушно непокоять Порту. Магометаны допускають ся найро̂жнороднѣйшихъ збытко̂въ. Джеватъ-Паша удавъ ся 23 липня до Гераклiонъ, щобы утихомирити тамошныхъ населенцѣвъ во̂дъ насильнои мести и охоронити христіянъ передъ дальшими напастями.

Новинки.

— **Именованя.** Міністерь просвѣты именувавъ Юліяна Новаковского, ц. к. шко̂льного инспектора окружного въ Жидачевѣ учителемъ школы вправъ при ц. к. мужеско̂й семінаріи учительско̂й у Львовѣ. — Ц. к. краєва Рада шко̂льна именувала учителя Юрія Амброзяка дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Лысци старо̂мъ; Олександра Іосифа Табиньского въ Орѣхо̂вцѣ дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Ясеници.

— **Доповняючій выбо̂ръ** одного члена Рады повѣтовои въ Скалатѣ зъ круга сѣльскихъ громадъ розписаный на день 10 вересня с. р. въ повѣтово̂мъ мѣстѣ.

— **Въ Ко̂цмани** опорожнене мѣсце громадского лѣкаря, котрый мо̂гбы мати ще значну практику приватну.

— **Перемыскій институтъ рускій для дѣвчатъ** розписавъ конкурсъ на одно безплатне мѣсце въ монастиры и до школы Василіянокъ въ Яворовѣ зъ речинцемъ поданъ до 25 серпня. Залучники звычайни̂, перщеньство мають сироты по священикахъ.

— **Нещаслива пригода.** Въ мѣстѣ Стайнаманґеръ сполохавъ ся ко̂нь по̂дъ ґр. Валлісомъ, майоромъ II полку пѣхоты, коли ґрафъ хотѣвъ на него сѣсти и вложивъ уже навѣть одну ногу въ стремено. Ґр. Валлісъ, немогучи выхопити ноги, вхопивъ ся за шию коневи. На улици хотѣвъ одинъ ротмістръ разомъ зъ ко̂лькома людьми зловити коня и выратувати майора. Ко̂нь скочивъ въ бо̂къ и такъ сильно ударивъ головою майора до стоячои при доровѣ акаціи, що ґр. упавъ на мѣсци трупомъ, жалованый всѣми жовнѣрами за свою доброту серця и добродѣйства, яки̂ робивъ убогимъ. Братъ покôйного майора казавъ коня застрѣлити.

— **Пропала Иванова чуприна!** Въ Старыхъ Кутахъ у коршмѣ въ жида Пертака, посварили ся 15 с. м. старокутски̂ кметѣ Иванъ Касюкъ зъ Иваномъ Сенюкомъ и почали битись. Иванъ Сенюкъ такъ неделікатно сѣпнувъ Касюка за чуприну, що вырвавъ єи зъ корѣньомъ, а Касюкова голова остала мовъ грѣшне колѣно. Касюкъ выдячи, що єго буйна чуприна по̂шла такъ марненько зъ головы, хопивъ жидикъ (ножикъ) та такъ по козацки нимъ орудувавъ, що зробивъ Сенюкови 9 ранъ на тѣлѣ. Оба хоробри̂ Иваны стали бродити у власно̂й крови, а Сенюкъ зъ ослабленя упавъ майже неживый черезъ те, що Касюкъ пустивъ єму крови за богато. Громадскій поліцай, панъ Уличникъ, (такъ уже въ роду звавъ ся) казавъ притащити во̂зъ, щобы раненыхъ во̂дставити до лѣкаря судового; а що не було коней, а Касюкъ хочь безъ чуприны ще крѣпко державъ ся, то запрягъ єго до воза и такъ во̂дставивъ обохъ де треба, — до суду.

— **Нещасливый выпадокъ** Въ понедѣлокъ вечеромъ якійсь робо̂тникъ перевозивъ зъ Кракова до Подґужа бензину въ гусакахъ. Одинъ гусакъ розбивъ ся на передмѣстю краково̂ско̂мъ, а люде почали черпати розлиту бензину въ ро̂жни̂ начиня зъ гостинця, думаючи, що се нафта. Наразъ кинувъ хтось запалевый сѣрникъ и въ одно̂й хвили бензина бухнула зъ начинь и обняла поломѣнемъ людей. Найго̂рше попарила ся, бо цѣли̂ плечѣ ажь до кости, груди, шию, боки, 11 лѣтна донька заро̂бницѣ Вербицкои. Дали знати стаціи ратунково̂й (лѣкарско̂й) и заразъ прибувъ во̂зъ санітарный зъ медиками, котри̂ въ одно̂й хвили поводрѣзували ножичками во̂дпадаючу шко̂ру, тѣло намастили оливою, засыпали йодоформомъ и обандажували. Дѣвчину во̂двезено до шпиталю.

— **Добра Затварницю** въ повѣтѣ лѣсько̂мъ набувъ ґр. Едвардъ Мицельскій. Си̂ добра обнимають бо̂льше якъ 5000 морґо̂въ землѣ.

— **Россійского шпіґуна** мала переловити тайна поліція перемыска дня 28 с. м. якъ робивъ на поли начерки и нотатки зъ перемыскихъ укрѣпленъ. Шпіґунъ каже, що во̂нъ професоръ россійскихъ шко̂лъ ґімназіяльныхъ.

— **Скаженый вовкъ** покусавъ дня 23 с. н. въ Россіи въ селѣ Гаврышовѣ, на Подо̂лю во̂сѣмъ осо̂бъ, котрыхъ заразъ во̂двезли до бактеріольоґічного заведеня въ Одессѣ.

— **Дешеви̂ полични̂ки.** Одинъ льво̂вскій шинкарь давъ знати до поліціи, що въ єго таки шинку якійсь муляръ давъ єму „бо̂льше якъ 10 разъ въ лице и черезъ тото зробивъ шкоды на ґульдена“ и стовкъ тарѣль зъ кварґлями. Справдѣ велика шкода!

Всячина.

— **Цивілізовани̂ людоѣды.** Недавно тому подали мы вѣсть, що въ Бразиліи арештовано якогось чоловѣка, котрый убивавъ людей лишь для того, щобы во̂дтакъ ѣсти ихъ тѣло. Зъ Ню-Йорку доносять теперь, що то стало ся въ мѣстѣ Салінасъ въ Бразиліи въ окрузѣ Мінасъ, и що тамъ було цѣле товариство людей не дикихъ, але цивілізованыхъ, котри̂ ѣли людске тѣло. Редакторъ однои ґазеты, выходячои въ Салінасъ зайшовъ до вязницѣ, щобы тамъ побачити на власни̂ очи проводиря сихъ людоѣдо̂въ, котрому на имя Віерра та довѣдавъ ся отъ що во̂дъ него. Во̂нъ спытавъ єго: Чи то правда, що вы черезъ довшій часъ живили ся людскимъ мясомъ? — „Правда, сказавъ Віерра зовсѣмъ споко̂йно; на то найлѣпшій доказъ, що поліція выкрыла у насъ цѣлу дѣжку соленого людского мяса, нашъ запасъ, и намъ єго забрала. Я, мои приятелѣ Базіліо, Леонардо и ще ко̂лькохъ другихъ не ѣли вже ко̂лька недѣль нѣчого бо̂льше якъ лишь людске мясо“. — „А то чому?“ спытавъ редакторъ. — „Ба, бо оно смачне. Впрочо̂мъ то нашъ приятель Леонардо всѣхъ насъ до того намовивъ. Одного дня запросивъ во̂нъ мене до себе и давъ менѣ кусень мяса зъ своєи дитины, що єму умерла. Я бувъ голоденъ и зъѣвъ. Другого дня, коли я вертавъ самъ оденъ до дому, побачивъ я на пусто̂й дорозѣ якусь стару жѣнку, що спала въ ровѣ и я єи убивъ каменемъ. То було моє перше убійство, але вѣрте менѣ, що лишь зъ голоду. Абы єи зъѣсти, запросивъ я до себе Леонарда, Базілія и Педреля, а два послѣдни̂ привели зъ собою свои коханки Францiску и Северу и они всѣ такожь ѣли. По̂знѣйше убили мы одного чоловѣка, що звавъ ся Сімплісіо, а коли мы єго зъѣли, то убили ще и двохъ єго сыно̂въ. Але теперь наставъ для насъ прикрый часъ, бо поліція стала вже слѣдити за убійниками и мы не могли нѣкого убити. Тогды мы змовились убити коханку Базілія. Такъ и стало ся. Коли мы и єи зъѣли, розпочавъ я умысно сварку зъ Базіліомъ та й убивъ єго. Я и Леонардо зъѣли були єго вже до половины, та стали оглядатись за новою жертвою, ажь насъ прихопила поліція и зробила конець веселому житю“. — Людоѣдъ говоривъ дѣйстно правду: въ само̂мъ дѣлѣ застала поліція Віерру и Леонарда якъ разъ въ хвили, коли они зъ мяса убитого свого товариша лагодили собѣ обѣдъ. Долѣшна часть тѣла убитого товариша була вже въ дѣжцѣ насолена. На дальши̂ пытаня оповѣдавъ Віерра, що они людске мясо пекли, варили, або ѣли таки сире зъ перцемъ и солею и имъ не ставало анѣ трошки гидко анѣ лячно.

✝ Посмертни̂ вѣсти.

О. Абдія Шепаровичъ, парохъ въ Олешѣ, заступникъ маршалка пов. товмацкого, членъ окружнои рады шко̂льнои, упокоивъ ся д. 23 н. ст. липня въ 57-мъ роцѣ житя. Вѣчна єму память!

Господарство, промыслъ и торговля.

— Жнива Во̂дъ Зборова пишуть, що жнива тамъ во̂дъ ко̂лькохъ днѣвъ въ цѣло̂мъ розгары, однакъ полѣтокъ недописавъ. Черезъ неустанни̂ дощѣ на веснѣ, а во̂дтакъ спеки не могло зерно розрости ся якъ належить и дозрѣло передъ часомъ. Мале, поморщене, худе, выдатнѣйше буде хиба на ґрысъ нѣжь на муку, особливожь жито. Пшениця трохи лѣпша. Черезъ спеки усе збо̂же доспѣло наразъ такъ, що й не знати за котре борше хапати, бо зъ невыжатого геть высыпає ся зерно та застелює грубо землю. Збо̂же кошене схне за косою такъ швидко, що не можна навѣть вязати, бо солома крушить ся въ рукахъ и колосє во̂длѣтає. Богато шкоды вчинивъ тамъ уливный дощь минувшои недѣлѣ, бо поприбивавъ покосы зовсѣмъ до землѣ, що ажь треба було во̂дрывати. Сѣна сего року зовсѣмъ не ма.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Парижъ 20 липня. Віце-адміралъ Віне, шефъ ґенерального штабу въ міністерствѣ маринарки, одержавъ во̂дъ царя ордеръ св Станіслава першои клясы.

Цетиньє 30 липня. Ватага Альбанцѣвъ напала на Чорно̂й планинѣ на черногорскихъ пастухо̂въ и одного зъ нихъ убила. Ро̂вночасно впала була друга ватага до села Радичѣ, але єи прогнано.

Александрія 30 липня. Бюро Райтера доносить, що въ недѣлю померло въ Мекцѣ 114, а въ Джеддахъ 30 людей на холеру.

Будапештъ 20 липня. Вѣсти о дімісіи міністра Феєрвaрого суть зовсѣмъ безосновни̂.

Петербургъ 30 липня. Царь выдавъ указъ, по̂сля котрого зъ 47 татарскихъ, 48 украиньскихъ полко̂въ драґоно̂въ, та зъ 3 полко̂въ уральскихъ козако̂въ, має бути утворена пятнацята дівізія кавалеріи.

Во̂двѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.